

Arrest

nr. 252 196 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BELAMRI
Rue des Poulées 11
1400 NIVELLES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 december 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat A. BELAMRI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juni 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar oom B.A., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 23 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.06.2020 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 23.06.2020 voor de zesde maal gezinshereniging aan met zijn aangehaalde oom B.A. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 66.03.31 595-76.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Echter, de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon werd niet afdoende aangetoond. Immers, ter staving van de aangehaalde verwantschap werden uittreksels van Marokkaanse geboorteakten voorgelegd, met name:

- ‘extrait d’acte de naissance’ n° 615 dd. 23.03.2017 op naam van A.B. (...)*
- ‘extrait d’acte de naissance’ n° 35 dd. 23.03.2017 op naam van Y.L. (...)*
- ‘extrait d’acte de naissance’ n° 2508 dd. 03.03.2017 op naam van R.B. (...)*

Artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend, en dit zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Echter, gezien Marokko geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de aflevering van sommige uittreksels van akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland (Parijs dd. 27.09.1956), of van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand (Wenen dd. 08.09.1976), moeten van de documenten die van de autoriteiten van Marokko uitgaan een letterlijk afschrift van het gelegaliseerd origineel worden voorgelegd.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt een volledige kopie van de nodige geboorteakten te verkrijgen, kunnen de voorgelegde uittreksels niet worden aanvaard als afdoende bewijs van de aangehaalde verwantschap.

Louter op basis van de voorgelegde documenten werd de aangehaalde bloed- of aanverwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon niet afdoende aangetoond.

Bijgevolg kan betrokkene geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 6 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met zijn aangehaalde oom A.B. (...). De eerste vijf aanvragen, ingediend op 24.05.2017, 18.05.2018, 09.01.2019, 30.07.2019, 19.02.2020, werden op 21.11.2017, 12.11.2018, 19.04.2019, 23.01.2020 en 05.06.2020 geweigerd. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de derde weigering die zonder bevel was. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep maar diende op 23.06.2020 alweer een zesde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

1.3. Op 23 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

(...)

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengen grondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 23.10.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 6 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met zijn aangehaalde oom A.B. (...). De eerste vijf aanvragen, ingediend op 24.05.2017, 18.05.2018, 09.01.2019, 30.07.2019, 19.02.2020, werden op 21.11.2017, 12.11.2018, 19.04.2019, 23.01.2020 en 05.06.2020 geweigerd. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de derde weigering die zonder bevel was. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep maar diende op 23.06.2020 alweer een zesde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in..

Reden waarom hem een inreisverbod werd opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 6 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met zijn aangehaalde oom A.B. (...). De eerste vijf aanvragen, ingediend op 24.05.2017, 18.05.2018, 09.01.2019, 30.07.2019, 19.02.2020, werden op 21.11.2017, 12.11.2018, 19.04.2019, 23.01.2020 en 05.06.2020 geweigerd. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de derde weigering die zonder bevel was. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep maar diende op 23.06.2020 alweer een zesde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij het bestaan aan van een kennelijke appreciatiefout alsook de schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1 en 47/2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 44 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"A. In rechte

Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat "de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen" en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, "de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze" .

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De verwerende partij beschikt van een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de voorwaarden van het artikel 9bis vervuld zijn. Deze vrijheid is toch "geen vrijbrief voor een willekeurige on onredelijke beslissing". De redelijkheid van de beslissing is een grens aan dit beoordelingsvrijheid .

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn .

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewegende duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van hetgeen van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. "

Artikel 47/2 bepaalt dat:

"Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1".

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn .

B. Toepassing in casu

Aangezien bestreden beslissing stelt dat:

"Echter, de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon werd niet afdoende aangetoond. Immers, ter staving van de aangehaalde verwantschap werden uittreksels van Marokkaanse geboorteakten voorgelegd, met name:

- 'extrait d'acte de naissance' n° 615 dd. 23.03.2017 op naam van A.B. (...)*
- 'extrait d'acte de naissance' n° 35 dd. 23.03.2017 op naam van Y.L. (...)*
- 'extrait d'acte de naissance' n° 2508 dd. 03.03.2017 op naam van R.B. (...)*

Artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend, en dit zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Echter, gezien Marokko geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de aflevering van sommige uittreksels van akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland (Parijs dd. 27.09.1956), of van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand (Wenen dd. 08.09.1976), moeten van de documenten die van de autoriteiten van Marokko uitgaan een letterlijk afschrift van het gelegaliseerd origineel worden voorgelegd.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt een volledige kopie van de nodige geboorteakten te verkrijgen, kunnen de voorgelegde uittreksels niet worden aanvaard als afdoende bewijs van de aangehaalde verwantschap.

Louter op basis van de voorgelegde documenten werd de aangehaalde bloed- of aanverwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon niet afdoende aangetoond.

Bijgevolg kan betrokkene geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980."

Terwijl, ten eerst, bestreden beslissing laat niet toe begrijpen waarom de neergelegde documenten die verwantschap niet kunnen bewijzen.

Ten tweede, werd die verwantschap in het kader van eerdere beslissing van weigering van verblijf niet bestreden.

Eerst onderdeel: schending van artikelen 44 en 52 van het KB van 8 oktober 1981

In tegenstelling met de motivering van bestreden beslissing, werden de verschillende geboorteakte wel verzegeld met de apostille (stukken 3).

Bovendien, zelf als deze geboorteakte niet met apostille zouden zijn, quod non, door deze apostille te eisen, miskent de verwerende partij de artikelen 44 en 52 van het KB van 8 oktober 1981.

Artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981 verwijst naar artikel 44 van dit KB:

"§ 1. [1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijf ka art van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van pijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om pijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of pijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging doormiddel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19 ter.]

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden! ! te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van 'Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde".

Artikel 44 van het KB stelt:

"De familieleden bedoeld in artikel 40 bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dut het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of bet partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd. Indien dat niet mogelijk is. kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met bet familielid en de burger van de Europese Unie waarbij bet familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren. "

In casu, wordt de verwantschap tussen de eiser en zijn oom vastgesteld door de neergelegde geboorteakten.

Indien de verwerende partij beschouwde deze documenten niet conform met artikel 30 van het Wetboek IPR, conform alinea 3 van dit KB, de nodige onderhouden te ronden met familieleden om de werkelijkheid van die band te beoordelen.

Het komt niet uit de motivering van de bestreden beslissing dat verwerende partij heeft rekening gehouden met al. 2 en 3 van artikel 44 van het KB en eiser toegelaat om die verwantschap vast te stellen. In tegenstelling, heeft de verwerende partij een zeer restrictief door een apostille te eisen, terwijl de verwantschap nooit bestreden werd in de eerdere beslissingen.

Artikelen 44 en 52 van KB van 8 oktober 1981 werden kennelijk geschonden, evenals de motiveringsplicht.

Tweede onderdeel: schending van motiveringsplicht en principes van goed bestuur

Voor de eerste keer, bestrijdt de verwerende partij de verwantschap tussen de eiser en zijn oom, terwijl in haar vijf eerdere beslissingen, die band nooit bestreden werd.

In haar beslissing dd. 19.04.2019, had de verwerende partij uitdrukkelijk die band erkende:

Er wordt niet betwist dat betrokkene en de referentiepersoon effectief oom en neef zijn.

De bestreden beslissing laat niet toe te begrijpen voor welke redenen verwerende partij voordien die band niet bestreed en nu als niet-bewezen beschouwd, terwijl dezelfde stukken neergelegd werden.

Verwerende partij heeft blijkbaar de principes van juridische zekerheid en haar motiveringsplicht niet gerespecteerd.”

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

2.1.3. Uit de voorliggende stukken blijkt dat de verzoekende partij op 23 juni 2020 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar oom B.A., die de Nederlandse nationaliteit heeft, overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, dat ressorteert onder hoofdstuk I/I van “Titel II. Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen” luidt als volgt:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, dat ressorteert onder hoofdstuk I van “Titel II. Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen” luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40 bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of bet partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met bet familielid en de burger van de Europese Unie waarbij bet familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.” (eigen onderlijning)

Artikel 30, §1 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR) luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.”

2.1.4. De verwerende partij meent dat *in casu* de verwantschapsband tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon niet afdoende is aangetoond daar de verzoekende partij ter staving van deze band uittreksels van Marokkaanse geboorteakten heeft voorgelegd en dat gezien Marokko geen ondertekenaar is van *“de Overeenkomst betreffende de aflevering van sommige uittreksels van akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland (Parijs dd. 27.09.1956), of van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand (Wenen dd. 08.09.1976)”* documenten die van de autoriteiten van Marokko uitgaan een letterlijk afschrift van het gelegaliseerd origineel moeten betreffen. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat het dient te gaan om een volledige kopie van de nodige geboorteakten.

Uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij de bewijzen van verwantschap, die bestaan uit uittreksels van de geboorteaktes (met apostille zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier), niet aanvaardt als afdoende bewijs daar het geen letterlijk afschrift betreft van het gelegaliseerd origineel, met andere woorden geen volledige kopie van de geboorteakte.

2.1.5. De verzoekende partij kan gevolgd worden dat de motieven van de eerste bestreden beslissing niet toelaten te begrijpen waarom de neergelegde documenten de verwantschap niet kunnen bewijzen, dat de verschillende geboorteaktes werden vergezeld met een apostille en dat artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit wordt miskent.

Immers bepaalt artikel 44, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit dat een familielid dat geen burger van de Unie is, het bewijs moet overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap met de burger van de Unie die zij begeleidt of bij wie zij zich voegt. Uit artikel 44, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat het in eerste instantie dient te gaan om officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van het WIPR of overeenkomstig internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt niet dat de voorgelegde geboorteaktes niet de nodige legalisatie zouden bevatten, noch dat de verwerende partij de authenticiteit van de voorgelegde uittreksels uit het geboorteregister betwist of de inhoud van deze akten in vraag stelt. Hierbij stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier overigens blijkt dat de voorgelegde uittreksels van de geboorteaktes vergezeld zijn van een apostille, zoals de verzoekende partij terecht opmerkt. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins waarom de voorgelegde uittreksels van de geboorteaktes niet volstaan in het licht van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit *iuncto* artikel 30 van het WIPR.

2.1.6. De Raad wijst er voorts op dat het motiveren over het al dan niet bewijzen van een verwantschapsband door middel van officiële documenten overeenkomstig internationale

overeenkomsten, geen afbreuk kan doen aan voormelde vaststelling, gelet op het gebruik van het woord 'of' en niet 'en' in artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit. Aldus diende uit de eerste bestreden beslissing wel degelijk te blijken, zelfs indien geen sprake is van officiële documenten overeenkomstig internationale verdragen, waarom de voorgelegde uittreksels van de geboorteaktes geen officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van het WIPR zijn.

De verwijzing van de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing naar het feit dat Marokko geen ondertekenaar is van *“de Overeenkomst betreffende de aflevering van sommige uittreksels van akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland (Parijs dd. 27.09.1956), of van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand (Wenen dd. 08.09.1976)”*, staat niet toe te begrijpen waarom de door de verzoekende partij voorgelegde uittreksels van de geboorteaktes (vergezeld van een apostille) niet volstaan om de verwantschapsband aan te tonen, conform artikel 44 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 30 van het WIPR.

In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld *“gezien Marokko geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de aflevering van sommige uittreksels van akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland (Parijs dd. 27.09.1956), of van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand (Wenen dd. 08.09.1976), [...] van de documenten die van de autoriteiten van Marokko uitgaan een letterlijk afschrift van het gelegaliseerd origineel [moet] worden voorgelegd.”*

De verwerende partij laat evenwel na te duiden op basis van welke precieze reglementaire bepaling zij tot dit besluit meent te kunnen komen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het enkele feit dat Marokko geen partij is bij het Verdrag van Wenen van 8 september 1976 betreffende de afgifte van meertalige uittreksels uit akten van de burgerlijke stand (hierna: het Verdrag van Wenen van 8 september 1976) niet impliceert dat dat land geen uittreksels uit de Marokkaanse geboorteregisters zou kunnen afgeven. Voormeld verdrag voorziet in een akkoord tussen bepaalde landen om uittreksels uit het geboorte-, huwelijks en overlijdensregister volgens een duidelijk omschreven model op te stellen en bepaalt dat de meertalige uittreksels, die volgens het voorziene model zijn opgesteld, door de overeenkomstsluitende staten zonder legalisatie of apostille dienen te worden aanvaard. Dit verdrag laat de mogelijkheid voor andere landen om hun onderdanen in het bezit te stellen van uittreksels uit de registers die zij bijhouden onverlet. Het gegeven dat Marokko geen partij is bij het Verdrag van Wenen van 8 september 1976 houdt dan ook geenszins in dat gelegaliseerde uittreksels uit het Marokkaanse geboorteregister in België niet rechtsgeldig zouden kunnen worden aangewend door een Marokkaans staatsburger om de afstamming te bewijzen. De verwerende partij lijkt dit in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden trouwens te bevestigen aangezien zij erop wijst dat, overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, een buitenlandse authentieke akte in België moet worden erkend, zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens het WIPR toepasselijk recht.

Het feit dat de verzoekende partij geen letterlijk afschrift van het gelegaliseerd origineel heeft voorgelegd en niet heeft aangetoond dat zij in de onmogelijkheid is om *“een volledige kopie van de nodige geboorteakten te verkrijgen”* laat dan ook niet toe te begrijpen waarom de aangebrachte uittreksels uit het geboorteregister niet volstaan om de afstammingsband die de verzoekende partij dient te bewijzen aan te tonen.

2.1.7. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom de neergelegde documenten de verwantschap niet kunnen bewijzen.

2.1.8. Gelet op voormelde vaststellingen kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij in haar verweernota stelt dat de eerste bestreden beslissing verwijst naar de redenen waarom beslist werd tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke gegevens de bestreden beslissing is genomen, dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven bespreekt en ze aldus kent. Ook door in de verweernota louter te verwijzen naar de motieven van de bestreden beslissing en deze niet als kennelijk onredelijk te beschouwen, doet de verwerende partij geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Daargelaten de vraag naar het karakter van de omzendbrief van 17 juni 2009 waarnaar de verwerende partij verwijst in haar nota met opmerkingen, stelt de Raad vast dat hierin wordt gesteld dat het *“Over het algemeen”* en dus niet 'uitsluitend' gaat om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het WIPR gelegaliseerd werd. Waar de verwerende partij nog stelt dat gezien de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij in de

onmogelijkheid is om een volledige kopie van de nodige geboorteakten te verkrijgen, de uittreksels niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs van verwantschap, gaat zij er opnieuw aan voorbij dat het, overeenkomstig artikel 44 van de Vreemdelingenwet, in eerste instantie dient te gaan om officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van het WIPR of overeenkomstig de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. Uit het louter niet aantonen van de onmogelijkheid om een volledige kopie van de nodige geboorteakten te verkrijgen, kan dus geenszins blijken waarom de uittreksels niet aanvaard kunnen worden.

2.1.9. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, *iuncto* artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit wordt aannemelijk gemaakt.

2.1.10. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

2.1.11. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in dezelfde bijlage 20, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

2.1.12. De bestreden akte dient bijgevolg in haar geheel te worden vernietigd.

2.2. In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij het bestaan aan van een kennelijke appreciatiefout alsook de schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 74/11, eerste lid en §2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van EVRM, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de rechten van verdediging.

Uit punt 2.1.11. en punt 2.1.12. blijkt dat de beslissing van 23 oktober 2020 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

In de tweede bestreden beslissing wordt gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 23.10.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

Daarbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat luidt:

“§ 1. (...)

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkel termijn is toegestaan of;

(...)”

In casu gaat de beslissing tot verwijdering van 23 oktober 2020 gepaard met het bestreden inreisverbod omdat de gemachtigde aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek had toegestaan.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu de beslissing tot verwijdering van 23 oktober 2020, die gepaard ging met het bestreden inreisverbod, wordt vernietigd, zoals blijkt uit punt 2.1.11. en punt 2.1.12., komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen.

Het is echter aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig opgelegd werd of niet.

Om al deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over het door de verzoekende partij aangehaalde middel en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER